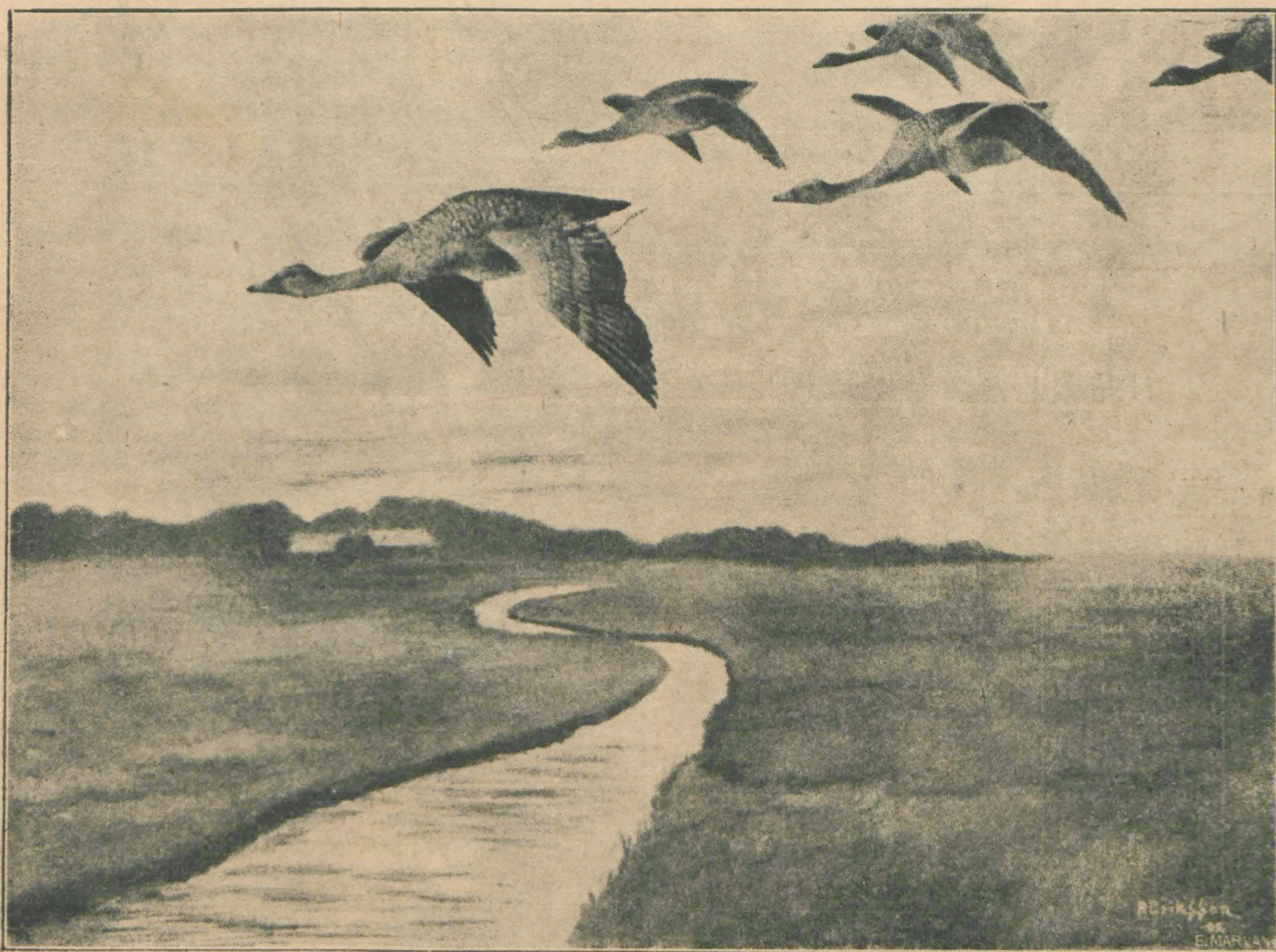

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNII“ Bulevardul CAROL No. 30

„NOEMBRIE“ !...

după un tablou al lui R. Eriksson

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechydé și Antoniu Mocsony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici.

PREȘEDINTE: Dinn R. Goleșcu.

SECRETAR-GENERAL: C. G. Alexianu.

MEMBRII-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val. Bibescu, Dinn I. C. Brălianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat) I. Brătescu-Voinești, Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania) Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, S. Dragomir, Prof. Univ. (Cluj), Mih. Sc. Pherechydé, Gr. N. Grecianu, General I. Gârleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lakeman-Economu, Principele Jean Callimachi, H. Cavaler de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. N. Meșianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Săulescu, George Schina, Dr. L. Scupiewski, Ștefan Șendrea, I. Sagasta-Bălănescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Tipeiu, Prof. Dr. G. Udrișchi.

CENSORI: Diamandi Manole, N. Calerghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

UNIUNEA GENERALA

A

VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui

Sediul: Bulevardul Carol, 30

Scopurile sale cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei

Membrii activi: plătesc taxă de înscriere 100 lei
Cotizație anuală 50 „
Membrii aderenți „ taxa de înscriere 40 „

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la cerere contra 5 Lei în în mărci poștale

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii Uniunii

„REVISTA VÂNĂTORILOR”

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII
GENERALE A VANĂTORILOR din România

Publică : articole cu subiecte pur vânătoarești ; dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei ; lista contraveniențelor la legea de vânătoare ; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc., etc.

Abonament 50 lei anual _____

Primește ananțieri comerciale _____

Sediul U. G. V. R. Bulevardul Carol 30

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL : B-dul Carol No. 30. ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

Magazin cu articole fotografice, de vânat și de sport
Alba-Iulia

Sucursala: București, Splaiul Kogălniceanu 35. Tel. 42/21 — Expositura: Viena III Keilgasse No. 4 Berlin-Schöneberg

Depozit permanent de articole fotografice pentru amatori și profesioniști, articole de vânat și sport

Secțiunea fotografică:

Artiștii și amatorii serioși întrebunțează exclusiv :

Camera și plăcile „HUBERTUS”
Clișeu Ultra-Rapid pentru ateliere
„ Extra-Rapid pentru amatori.

Fabricatele Fotochimice „TIP-TOP” garantează reușita deplină.

Hârtia și cărțile poștale bromură mărcile : „BEFA” și „ELEPHANT” sunt foarte căutate.

Pentru speciale lucrări de artă, întrebunțează atât specialistul cât și amatorul numai: Hârtia și cărțile poștale „HOFINGHOF GRAVURE”.

Neîntrecute sunt articolele de imprimare Oleu-Bromură „HUBERTUS”.

Actino Fotometru „HEYDE”, modernul indicator al timpului evită insuccesele provenite din cauza expunerii greșite.

„HUBERTUS” tablou de expunere indispensabil fiecărui amator!

Aparate speciale pentru expedițiuni științifice potrivite la orice climă!

Secțiunea Cinematografică:

A. E. G. Mașină de cinematograf, întrece toate, până acum renumitele fabricate, și e de aceea singura mașină, cu care un proprietar de Cinematograf trebuie să lucreze, atât în interesul său cât și al publicului.

A. E. G. Mașină de cinematograf cu oprire mecanică, singura mașină pentru conferințieri moderne, universitare și școlare.

Micul aparat cinematografic „HUBERTUS” și aparatul de Proiecțiune (mărire) „HUBERTUS” sunt pentru școli și familii neîntrecute.

Mare asortiment :

SERII DE DISPOZITIVE

conținând câte 24 vederi din întreaga lume, în permanență livrabil.

Aparate de cinematografiat (Kinoaufnahme Apparat) atât pentru specialiști cât și pentru amatori se pot livra cu prețuri originale.

Secțiunea de articole de vânat și sport: Cartușe de vânat, tuburi, bure etc., Ghete originale „Goiserer” marca specială „HUBERTUS”, articole de tennis, foot-bal, turism, etc.

Cadouri interesante și instructive pentru adulți și copii

REVISTA VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

Recunoscută Persoană Morală prin legea din 1 Mai 1923

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

AMINTIRI

de Const. A. V. Popescu
Goleți (Banat)

Amintiri din tinerețe nu le pot numi, de oarece abia am 30 de ani. Dar deși tânăr ca etate, sunt vechi ca vânător. Fiind în familia noastră, începând dela moș-strămoș, tot al doilea om inginer silvic (și tatăl meu) iar și ceilalți cari au urmat vre-o altă carieră fiind toți vânători, pot să zic că sunt născut vânător cu „pedigree” (pur sânge). Așa dar de la prima copilărie am avut ocazie să cunosc obiceiurile vânătoarești și de atunci a crescut cu mine dragostea pentru codru și câmpie și tot ce trăește într'insele, dar deopotrivă și ura contra dușmanilor vânătorului, mai ales a braconierilor. În ochii mei braconierul era cel mai mare hoț de pe lume, iar forestierul sau pădurarul care se luptă cu braconierii, cel mai mare erou. Acestei împrejurări datoresc primul meu câmpior și primul meu gligan (mistreț), despre care — între altele — voesc a povesti acuma.

Fiind om destul de flegmatic, ascult pe ori și cine cu multă răbdare, când începe să-mi povestească istoria primului său iepure. Însă în mine gândesc cam așa: „Uite nene, știu că ai avut mare bucurie, dar vezi, sute de mii de vânători și-au împușcat odată „primul” lor vânat și lumea stă tot pe acelaș loc pe care a stat, nu e lucru așa de important, fii bun și nu mă plictisi cu asemenea povești”. Însă de fapt tac din gură, par'că așa asculta cu mare atenție. În fine, le înțeleg bucuria...

Dacă fac și eu acelaș păcat și povestesc despre câteva „animale prime” ale mele, mă scuz cu aceia, că voi povesti numai de vânatul pe care l'am împușcat în împrejurări caraghioase, sau neobișnuite.

Eram băiat licean, când în tovărășia altor 6 colegi am format „Clubul de vânătoare și trageri la țintă a elevilor din cl. VII a liceului din L”.

Numirea „club de vânătoare” era numai decorativ, de oare ce nu aveam nici teritoriu de vânătoare nici vre-o altă ocaziune să exercităm acest sport nobil, afară de vacanță. Însă cu atât mai mult trăgeam la țintă a „gloanțele.”

Aveam toți câte o carabină Flobert ghintuită (6 mm. cal. 22) cu care trăgeam aproape zilnic, 20—30 cartușe. După câteva săptămâni eram toți mulțumiți cu perfecționarea la care am ajuns în tragere, însă nu tot așa și profesorii noștri cu progresul în studii. Ne fiind însă prea stupid nici unul, studiam 2—3 săptămâni înaintea examenelor zi și noapte și treceam în totdeauna „ca prin pene”. Ce e drept prea diligenți studenți nu eram, ba chiar și în școală, când bătrânul profesor ne spunea lucruri interesante din „bello Iugurthino” nu eram prea atenți și ne gândeam tot la iepuri, la elefanți, la vulpi și la rinoceri. Se întâmplă în timp de primăvară că la un moment de neobservare vecinul meu de bancă Ion B. se apleca către mine și-mi șoptea: „mă, să știi că au sosit

sitarii”. La moment păraseam școala în fantezie, zburând la locul unde știam că trec mulți sitari seara, și par'că și moșul profesor de pe catedră zicea: „bițiv-croi”.

Intr'o zi de Sâmbătă, în luna Octombrie, s'a întâmplat un lucru mare, și anume, unul dintre colegii din club ne-a rostit următoarea cuvântare:

„Copii! trei săptămâni de zile nu mai are tata pace dela mine, iar azi s'a înmuiat și mi-a dat voie să vă invit pe toți mâine la noi, la vânătoare de iepuri. Plecarca dimineața la 8 cu trenul. Cine poate să-și facă rost de armă cu alică, aduce. Cine nu, primește dela mine. E bine?”

Trăiască! Evviva! Heil! All right!. Hipp, hipp, hurra! „Clubul” a început să fiarbă ca un furnicar. Erau probleme importante de dezbătut. Să încărcăm 4,5 sau 5 gr. pulbere neagră? Alice No. 8 sau 6? La sfârșit ne-am decis la 5 gr. pulbere și 30 gr. No. 6 pentru cal. 16, de oarece omul nici odată nu știe, când se întâlnește cu vulpea. Notez, că toți citeam reviste vânătoarești și orice carte ce se ocupa cu această știință, dacă puneam mâna pe vreuna. Așa dar — în teorie — eram toți bine informați despre ori și ce fel de vânătoare și ne feream, să nu făceam nimica ce nu ar fi „waidgerecht”, adică corect.

Duminică dimineața, eram toți la gară și după o călătorie de o jumătate de oră, ajunserăm în mijlocul teritoriului de vânătoare, unde ne aștepta păzitorul de vânat. Pământurile erau deja arate, aflându-se pe ele brazde adânci și glii cât un munte mai mititel — adăposturi excelente pentru iepuri.

Adunați toți la un loc, eu am fost ales — fiind și președintele „clubului” — ca să aranjez vânătoarea, după care am ordonat cum urmează: „Ascultați, măi copii! Vă așezați fiește-care la distanță de 60—70 pași, pe brazda pe care stăm. Apoi vă întoarceți cu fața spre stânga și încărcăți. Când voi șuera din fluer, toată lumea pleacă înainte, și dacă sare vre-un iepure, îi ține binișor între urechi și trage. Nimeni nu are voie să ție arma în spre vecinul său. Dacă auziți a doua oară fluerul, stați pe loc, descărcați și așteptați ordinele ce vor urma! Înțeles?” — Da! Fapt e, că la puține vânători am luat parte de atunci în coace, unde participanții să fi fost așa de serioși și de disciplinați.

Dând semnalul, am plecat toți înainte. Înaintea mea, la vre-o sută de pași se afla o bucată de pământ de vre-o jumătate jughâr, pe care erau niște dovleci mari, albi, așa numiți „turcești”. Apropiindu-mă de acel loc, iacă sare de lângă dovleac un iepure, pe care l-am rostogolit după toată regula, cu primul foc ce am tras asupra acestui vânat. Bietul iepuraș mai bătea puțin din picioare,

când iacă sosește unul dintre vecinii mei, cu totul emoționat și întreabă.

— Ce-i, iepure sau prepeliță?

— Doar vezi tu că-i iepure!

Convins de aceasta, se repede asupra victimei și îi pune țeava la ureche.

— Ce faci, pentru D-zeu?

— Îi dau lovitura de grație, vezi că mai trăește!

Abia l-am putut reține să nu-mi strivească iepurele.

După aceasta am continuat vânatoarea. S'au împușcat în total 5 iepuri, dintre cari eu aveam doi, crescându-mi astfel și mai uriaș renumele de vânător în ochii colegilor.

Tot în același an, după ce mi-am dat cu mare chin și vai examenele, am petrecut vacanța cu părinții într-o localitate foarte frumoasă din Croația. Era acolo un domeniu, foarte bine administrat vânătorește, cu mult și bun personal. Deja după 2 săptămâni eram bun amic cu forestierul și toți pădurarii, cărora le plăceam, văzându-mă așa de înflăcărat. De multe ori când plecau în pădure să-și facă serviciul, mă duceau și pe mine cu ei, dar de împușcat nu aveam voie să împușc nimic. Când într-o zi căpătai, prin intervenția forestierului, voie să împușc un căprior — primul.

Între pădurari era unul cu numele Valentin L. Cu acesta trăiam mai bine, de oarece îmi povestea și arăta multe lucruri interesante. Fiind el cel mai reputat printre prințatorii de braconieri, l-am rugat mult, ba i-am promis și cincispezece coroane (o sumă enormă în acele timpuri) dacă mă lasă să merg cu el, când va fi vorba de a prinde unul din acești mizerabili. Dar Valentin, având teamă de răspundere, nu mi-a împlinit dorința, cu toate că m'am jurat pe sfânta cruce, că mă voi feri cât se poate și dacă se va ajunge la tragere, că nu am să trag în burtă, ci numai în brațul sau piciorul braconierului.

În acest timp, forestierul și Valentin au prins din nou un braconier, căruia, împușcându-i Valentin câinele la o distanță de 150 pași cu glonte, de spaimă i s'a întâmplat ceva, ce nu pot povesti detaliat, destul că escortându-l la primărie, îl trimiteau să meargă tot cu 10 pași înaintea lor, așa mizerabil de funebru.....

Trebue să cred că Sfântul Hubertus este un sfânt bun, de oarece mi-a ascultat rugăciunea, căci iată într-o zi că vine Valentin la mine și îmi povestește că a găsit în pădure multe urme de sânge, semne ce arătau că acolo cineva a împușcat ceva vânat, i-a scos intestinalele și l-a dus acasă. Basset-ul lui era foarte bun ca limier și la mai condus și altă dată până la locuința braconierului. După masă începe cu urmărirea și dacă am poftă îl pot însoți.

Eram pe deplin fericit și înarmându-mă cum se cade, am plecat cu pădurarul în căutarea braconierului. Fie însă că urma era prea veche, fie că bassetul era indispus, destul că urmărirea a dat greș și după o plimbare prin tufe dese de zmeură, care dură vre-o jumătate de oră, am terminat fără nici un rezultat. Valentin injura și eu îl ajutam, întorcându-ne către casă. Mergând pe drum, am ajuns la o poieniță, unde Valentin s'a oprit, s'a uitat mult în jur și apoi mă întreabă: Vrei acum, domnișorule, să-ți împuști căpriorul? Ei, cum să nu vreau! Atunci șezi aici pe buștean după tufă și păzește. După aceasta s'a așezat și Valentin jos, a scos din buzunar țipătoarea și-a început să cânte în limba căprioarelor:

„Hai, bade la vale,

Că-i otava mare,

E mare și verde,

Nimeni nu ne vede!”

Abia ajuns la strofa a doua a cântării, am și auzit pașii căpriorului și după câteva clipe a eșit în poieniță.

Înima îmi bătea, par'că voia să-mi sară din piept, totuși după ce am tras, căpriorul a căzut după câte-va sărituri, fiind bine lovit la lopățiță. Primul meu căprior!... Apoi s'a dus Valentin și a tăiat dintr'un brad o mică crenguță în forma crucei, a muiat-o nițel în sânge și așezându-o pe pălăria sa, mi-a dat-o urându-mi: „Waidmannsheil!”

Apoi am scos intestinalele căpriorului cu ajutorul îndrumărilor lui Valentin și așezându-l în raniță, l-am purtat 2 ore în spate până acasă. Acolo se afla forestierul cu mai mulți pădurari, cari m'au primit cu mare pompă și după aceea a trebuit să mă culc pe căpriorul așezat pe iarbă, forestierul și-a scos cuțitul cel mare de vânatoare (Standhauer) din teacă și mi-a aplicat — spre aducere aminte — cele 3 lovituri sacramentale:

„Die für meinen Fürsten und Herrn!”

„Dies ist für Ritter, Reiter und Knecht!”

„Dies für das edle Jägerrecht!”

Cine era atunci om mai fericit ca mine?!...

De atunci au trecut câțiva ani, și iată că mă găsesc la F. și sunt „mâna dreaptă”, în calitate de stagiar, a șefului de ocol silvic. Vânatoarea la acel ocol era rezervată pentru personal. Așadar, mă simțeam bine, mai ales după ce m'am convins că în codri trăește un număr destul de mare de gligani, vânat care în totdeauna mă interesa mult și din care nu avusesem ocazia să împușc încă nici unul. Îmi încercasem norocul în tot chipul, însă domnii gligani treceau tot pe acolo unde nu stăteam eu, fie la pândă, fie la bătae. A trebuit să aștept să-mi vie iarăși în ajutor braconierii, cari au și venit, sau mai bine zis pasiunea mea pentru ei.

Într-o zi de Duminică, toamna, am rămas acasă. Toată săptămâna cutreerasem pădurile și voiam să mă odihnesc. Stăteam după masă, trântit pe canapea în „dolce far niente”, cu o țigare în gură, când se deschide ușa și intră un coleg din societatea de vânatoare ce funcționa în localitate și mă cheamă să merg și eu pe izlaz să împușcăm iepuri la picior. Să viu negreșit, de oare ce mă așteaptă mai mulți domni, chiar și d. Președinte, înaintea porții. Ce era de făcut? Dacă nu mergeam benevol, mă luau cu forța! Mi-am luat din cui bătrâna nevastă cal. 12 și am plecat.

Izlazul unde mergeam era situat lângă o pădure a statului, respective a ocolului F., unde nu umblasem în decursul săptămânei, fiindcă pădurile ocolului erau în 4 complexe mari, situate în diferite părți, fără legătură între dănele.

Abia ne-am plimbat vre-o jumătate de oră între tufe rare ale izlazului, când vine un camarad care umbla mai aproape de pădure și îmi spune că a văzut câțiva oameni înarmați, 3 sau 4, furișându-se în lăstarul ce era în marginea pădurei, probabil braconieri.

Așa? Las' că-i bine, îi aflu eu imediat cine suat! Încărcasem în țeava dreaptă un glonte, în cea stângă un cartuș cu alice mari. Dacă va fi chestie serioasă, să nu se plângă nimenea că l'am tratat ca pe-o prepeliță. Apoi coborîi cât se putea sub scutul tufelor în vale și apoi suii cracul din partea cea laltă. Incet, par'că ași căuta vre-un vânat capital, căutam inamicul. Am ajuns deja sus, aproape până la culme, dar nu aud, nu văd nimica. Înaintea mea era un păru adânc fără nici un copac, numai câte o tufă. Priveam peste el să văd, poate o fi dincolo vre-o mișcare, și în acel moment bufni la capătul părului un lătrat răgușit și rar al unui câine. Îl cunoscu imediat: era limierul unui pădurar, câine foarte bun la gligani. Îmi căzuse o piatră de pe inimă. Așa dar ei erau, nu braconierii!

Stând așa în așteptare, odată văd că lăstarii deși de peste păru încep a se legăna și se aude un zgomot, par'că ar veni un autocamion. Apoi apare un colos negru la marginea părului, se lasă alunecând în vale și o ia pe coastă

drept către mine. Fiind prea acoperit de tufe, am făcut vre-o trei pași spre stânga. În acel moment a ajuns gliganul la 20 de pași de mine și s'a oprit în loc, auzind probabil pașii mei. L'am țintit bine la lopățiță, și am scăpărat. Gliganul mai sări vre-o 30 de pași, unde se trânti greoi. Ajuns la el, nici nu știam ce să fac în primul moment de bucurie. Doamne! primul meu gligan, mare, negru, uriaș!...

Ulterior, am auzit că pădurarii din acel canton primiseră ordin să împuște, dacă se putea, un gligan, de care era nevoie la un festival ce se ținea la regiune. Și eu am avut norocul să-l trântesc! Sf. Hubertus a vrut să-mi dea un premiu pentru că am plecat după braccioni, pentru că am vrut să apăr turma lui!

Pădurarii au plecat în comună după car. Noaptea a în-

ceput să-și desfășoare draperiile negre pe bolta cerului. Eu ședeam pe un fag străvechi, trântit de vifor și priveghiam, cum se cade la un mort. Visam... Parcă răsună codrul de lătratul unor câini mari și sălbateci. Strigăte se aud: Hu-ssa! Apoi apare gliganul bătrân, cu colții înroșiți de sângele câinilor uciși. Către el vine un vânător cu oțelul luciu în mână. Câinii se aruncă din toate părțile asupra vântului. Oțelul se vără 'ca un șarpe între coaste. Aburi de sânge roșu se ridică. Fanfarele sună.....

Cea Mișcu! se aude din vale și scârțâitul unei roate. Trăsar!... Mă aflu iarăși în banalitatea secolului prezent...

De atunci a trecut o serie de ani. Mai trăește încă vânatul nobil în codru; dar cine știe până când! Dușmani sunt mulți!...

Chestiuni tehnice și balistice

Incărcăturile cu pulbere fără fum, în armele de vânatoare...

de Colonel C. V. Sterea

Deși dau cam târziu aceste articole ce le promiseseam, însă fiind că D-l Dr. Nedici a început să publice în revistă *tehnica fabricației pulberilor fără fum*, rămâne ca eu să arăt numai chestiuni practice, relative la aceste pulberii, convins că și acestea vor folosi multora din abonații revistei.

În urma multor încercări personale (din punct de vedere științific — pe când mă aflam la Pirotechnia Armatei), cum și a experiențelor deductive, făcute mai recent, — cum și pentru că nu toți ne putem procura pulberi proaspete din streinătate, fiind nevoiți a ne servi de cele ce putem găsi în țară — în majoritate *pulbere veche*, — cred de folos a aduce la cunoștința colegilor din U. G. V. R. următoarele:

Doi ani după încetarea războiului nu s'au mai fabricat muniții de vânatoare, adică pulbere-cartușe pline, cu încărcături diferite și potrivite unei puști ușoare sau grele, ori unei arme lise sau choke.

Prin urmare, în acel interval nu s'au mai confecționat, ca înainte, cartușe speciale pentru tir de porumbel, iepuri la distanță mare și mică, paseri cu sbor iute, pentru becaține, pentru animale sălbatice mari, etc.

Deci, vânătorii din insulele Britanice, din Franța, cum și mulți din vânătorii noștri, ce-și procurau cartușe confecționate din acele țări, înainte de războiu nu aveau nevoie de cunoștințe tehnice sau practice referitoare la felul pulberilor, sau calităților lor balistice.

Astăzi însă, când din punct de vedere al muniției vânătorești, cumpărăm ceia ce găsim pe piață — sau întrebăm ceia ce bruma ne-a mai rămas din vechile aprovizionări, se impune aproape tuturor oare care cunoștințe — cel puțin practice, — ca să putem obține în mod eficace dela armele noastre, maximul, — sau aproximativ acest maxim — *de randament util*.

În România Mare, ce aș putea-o numi țară de vânatoare democratică, o specializare de cartușe confecționate (ca cea franceză sau engleză) nu este posibilă, de oarece nu se fabrică cartușe gata și fiecare din noi întrebăm tuburile ce le putem găsi în localitate — după puterea pungei, — iar judecarea efectelor balistice a pulberii, densitatea alicelor ca și finisajul lor, este adesea ori judecat din ochi — după mărimea vânatului, ori după tăria lui și după efectul ce personal am obținut, deci fără a ne baza pe partea științifică ce ar trebui s'o cunoaștem fiecare din noi, spre a putea judeca în cunoștință de cauză și precis, eficacitatea pulberii și a plumbului cu care am

tras în arma ce posedăm, trăgând astfel concluzii greșite în această materie.

Mă voi ocupa dar în acest articol de partea practică și științifică a modului de întrebuințare a pulberilor piroxilate (fără fum), atunci când fiecare din noi confecționăm cartușele de vânat.

Pulberi piroxilate învechite

Cauzele principale cari dau naștere la variațiuni în efectele balistice ale unei pulberi piroxilată, sunt:

- a) Vechimea pulberii;
- b) Diferența în alezajul țevelor;

a) Cu privire la prima cauză rezultată din trecerea vremei, reamintesc dezastrele dela Iena (1912) — și mai recent, acelea dela unele din forturile noastre, aruncate în aer prin explozia pulberilor vechi cari devenise prea sensibile la manipulație, sau care s'au putut descompune.

Dacă și D-stră a-ți fi avut posibilitatea a vedea instrucțiunile date în Franța și Anglia cu privire la manipularia și vinderea pulberilor de vânat piroxilată, a-ți constată că se recomandă, ca măsură de prudență, ca acele pulberi să nu rămână în antrepozitele contribuțiilor directe, de cât maximum 3 ani, de și se spune pe instrucții separate, sau în cele de pe cutii, că pot fi conservate 7 ani.

Față însă de acele instrucții oficiale și strict aplicate, fiecare din noi putem trage concluzia că, după 3 ani dela fabricare, pulberea începe să se schimbe — schimbare care are ca rezultat:

Bătrânețea (vechimea) pulberilor piroxilată: Nu le ia nimic din vivacitate și putere. — Din contră, se fac mult mai vii, și din acest punct de vedere recomand cititorilor revistei:

Nu măriți încărcătura, când pulberea este veche; din contră, micșorați cantitatea încărcăturii cu cel puțin 2 decigrame, pentru calibrelor 16 și 12.

Este o crimă de lăze pușcă, comisă de vânătorii (am cunoscut mulți din ei), cari în vederea învechirii pulberii, cred că ea ne mai având iuțea inițială, *măresc încărcătura de pulbere, ori o ajută* (ziceau ei) prin adăugire de alte pulberi de amorsaj (aprinde), pe care o pun, fie pe fund, fie în interiorul capsei, peste fulminant.

Prin aceste metode, vivacitatea pulberii, mărită prin învechire, este sporită și prin acele adausuri, cum și prin felul cum se comunică foc pulberii (când se adaugă

pe fund alte pulberi), făcând să sufere și să se uzeze rezistența țevilor prin presiunea mărită a gazelor.

În ajutorul acestei recomandări invoc tot instrucțiile franceze din 912—13, dată de Comisiunea de Pulbere și Sapetru în Septembrie acel an și care prevede că: pentru funcționarea cartușelor să se scadă la pulberea T., M., Balistită, etc. 2 decigrame din încărcătura fixată pe cutii, atunci când data confecționării, pusă pe cutie, indică trecerea a trei ani.

În afară de trecerea timpului, bătrânețea sau învechirea pulberilor pieroxilate poate proveni și prematur, adică înainte de 3 ani, din cauza răului mod de conservare.

Orî, pentru a micșora cauzele învechirii premature, trebuie și se impune să cunoaștem pe cele mai principale din ele, care sunt:

Căldura.

Umiditatea,

Eliminarea înceată (lentă) a slabelor cantități de disolvant (ether, alcool, aceton), rămase încorporate structurilor coloidale a pulberii (a se vedea articolul D-lui Dr. Nedici din No. 31, Ianuarie 1923).

Căldura și umiditatea influențează foarte mult asupra stabilității chimice a nitrocelulosei și ușurează transformarea ei în compuși acizi, atunci când dispare (se evaporază la căldură — se slăbește prin apă, la umezeală), disolvantul (etherul, acetoneul, alcoolul), modificând ceea ce noi militarii numim *stabilitatea balistică a pulberii*, (uniformitatea puterii ei de presiune), făcând-o astfel mai vie și mai brizantă.

„Toaleta” cerbului.

O să întrebați acum: ce se întâmplă cu conservarea pulberii pusă deja în cartușele umplute?...

Dacă tubul are întărire metalică, se conservă mai bine ca în cutia metalică ce ar avea un gol (cu aer), având bine înțeles grija, că, atunci când faceți cartușul să puneți peste pulbere un carton dens (rondelă de carton gudronat sau numai lustruit), și peste ea, bura grasă.

Lipsa rondelii de carton dens, face ca pulberea în contact cu grăsimile burei și cu intersticiile (micile goluri) pline cu aer ale pâslei din bură, să dea naștere la procese chimice foarte importante, cu care nu voi să plictisesc pe cititori, dar cari alterează calitățile balistice ale pulberii.

Tuburile simple (numai de carton), ce nu au în interior o foiță metalică cât volumul pulberii, nu trebuie păstrate mai mulți ani.

Acestea sunt bune numai în sezonul prepelițelor — sau dacă le a-ți umplut atunci, cel mult, până la venirea sitarilor din acel an.

(urmează: b) *Alezajul țevilor.*

PRIMUL MEU EPURE

Când eram încă de 11—12 ani, îmi plăcea grozav vânatoarea; eram așa de amator, încât pierdeam flămând zile întregi după câte un vânător care se ducea după vânat la picior, pe câmpiile șesului Tg.-ului Bucecea din jud. Botoșani.

Această dragoste îmi cresc, până când am avut curajul să propun părintelui meu să-mi cumpere o armă, promițându-i că voi fi cel mai cuminte băiat. Sigur că tatăl meu, mai cu judecată ca mine, mi-a răspuns că-mi va cumpăra, dar după ce mă voiu mai perfecționa în tragerea cu arma.

De câte ori mai mergeam după cineva la vânat, chiar după tatăl meu, care era și el vânător, acum ceream și mi se dădea și mie să trag câte un foc în câte ceva vânat, și încetul cu încetul, am cam prins meșteșugul armei. În cele din urmă am început a lua din casă arma, fără știrea tatălui și mă întorceam acasă chiar cu vânat de ciocârlani, căci numai pe acest vânat îl aveam mai sigur, ceea ce-mi era fatal, căci tatăl meu în loc să se bucure, mă lua la marginea piciorului și-mi dădea cu curea până când vedeam numai puști în față.

Cu toate acestea tot nu m'a putut desbăra de această dragoste ce se transforma în patimă, iar tată-meu pentru a mă feri de accidente îmi spuse că din când în când îmi va face el cartușele și mi le va da mie să plec pe margine de șosele, să împrușc ciocârlani (cartușele însă erau făcute numai cu 3 sferturi din încărcătură).

În una din zile nu am găsit decât un ciocârlan, de care, când mă apropiam și vroiam să trag, zbura, și tot umblând după el, a sburat pe o arătură; aci m'am apropiat cam la 7—8 pași, și când am tras în el, văd că de odată se rostogolește coșogemite animal.

Eu am rămas speriat;.. După aceea văd că se scoală de acolo un epure și fuge. Inchipuindu-mi că epurele este lovit, că de aceea se zbatuse, m'am luat după el prin bolovani. Obosind, am lăsat pușca jos, mai departe haina, pe urmă pălăria și m'am ținut după el mai bine de 5 km., trecând chiar de 2—3 ori pe unde am mai fugit. Nu ași fi alergat atât, dar vedeam că epurele nu fugea tare și cam șchiopăta. N'am fost înșelat, căci în adevăr, în cele din urmă tot l'am prins

intr'un șanț cu apă, unde am intrat până la mijloc.

Nu știu cum l'am scos afară: știu atât că era ora 2 când am ieșit la vânat și ora 9 când am ajuns acasă — cu epurele, fără pușcă, fără haină și fără pălărie. Am adormit pe epure și m'am trezit în pat, unde am stat aproape 3 săptămâni, gata să mor, nu altceva; în timpul acesta văzui pușca, haina și pălăria, cari au fost aduse de părinți, fără a ști însă de la cine a luat informații de locul unde le-am lăsat, căci eu câteva zile nici n'am putut vorbi.

Vă puteți închipui că pe atunci un epure se putea cumpăra cu 1 leu; dar dacă mi-ar fi dat cineva 300 lei, nici n'aș fi vrut să-l ascult, căci și această sumă

mi se părea mică, față de munca și riscul ce depusesem pentru el. Acest epure putea să mă coste viața, înaintea căreia, chiar în starea în care eram când am venit acasă, dacă îl găseam și pe tatăl meu, nu-mi pierdeam nici porția de bătaie.

Să nu credeți că nu văd și astăzi vânători chiar în vârstă, din aceea care se cred, cari fug după un epure puțin lovit, luând astfel slujba câinelui.

Eu însă m'am învățat minte și cred în puterea unui câine bun, nu în a picioarelor mele.

C. V. CUCU

Comerciant

Bacău

Cronica ilustrată

PREZENTAREA RĂMURELEI

Die Uberreichung des Bruches

(vezi ilustrațiile)

Este un străvechi obicei, a cărui origine se pierde în întunericul timpurilor, de a prezenta fericitului vânător — drept omagiu pentru succesul pe care l-a avut asupra piesei sale — o rămurea ruptă din bradul din apropiere și înmuia'ă puțin în sângele proaspăt al vânatului încă cald, care zace la picioarele sa'e.

Acest frumos obicei, a cărui poezie și adâncă însemnătate vom căuta să descriem în câte-va rânduri, este și astăzi în mare onoare la poporul german, singurul care a ținut să păstreze nu numai tradiția vechei vânători, în spiritul ei arhaic, dar care a tras și o graniță severă între vânătorească și știință și vânătorească-sport, sau mai bine zis între vânătorul-amic al naturii și vânătorul-sportsman.

Nu e locul aci — și poate că vom găsi prilejul într'un articol viitor — să spunem de ce, de pildă, trăgătorul abil care „curăță” în câte-va zile polărnichii'e dintr'o întreagă regiune, strânse de secetă pe lângă apă, nu este în acelaș timp și un vânător corect, pe când din contra vecinul său, trăgător mai slab, care e mulțumit când nu se întoarce cu geanta goală, merită pe deplin acest epitet. Este însă în strânsă legătură omagiul rămurelei de brad cu calitatea de vânător corect.

Rămureaua însângerată, pe care forestierul cinstit și devotat meseriei sale o prezintă stăpânului său pe cuta pălăriei lui bătută de vânturi și arsă de soare, e mai mult de cât o simplă politeță: ea este un simbol. Căci nu se oferă rămurica aceasta de brad în formă de cruce *), decât vânătorului care a ucis vânatul său

în mod corect, și este o onoare atât pentru cel care prezintă simbolul, cât și pentru cel care-l primește. Rămurica de brad o oferă vânătorul prietenului său care a avut norocul să impuște primul vânat din acel an, sau din acel sezon. O oferă bătrânul guard elevului său începător, care a ucis corect primul său căprior și-i urează „Waidmannsheil”, iar acesta, fericit, îi mulțumește cu cuvintele „Waldmannsdank!”, punându-și cu mândrie mica frântură (der Bruch) de brad la pălărie, căci știe că nu se oferă acest semn al victoriei decât numai pentru vânatul mare (care ține de „hohe Jagd”), de la cocoș de munte în sus — adică pentru vânatul care cere mai multă trudă și mai multă pricepere.

*

Priviți ilustrații noastre. Iată falnicul „Oberförster” Max Falger din Maramureș, cu câtă satisfacție prezintă rămurica de brad prietenului nostru Dr. Nedici, în fața cerbului său capital, în mijlocul decorului majestos al codrului secu'ar. Mai departe vedem personajul său de ei'ă procedând la „toaleta” aceluiaș cerb. Și această este o ști-

ință!... Și pentru că ne aflăm în valea pitorească a Făinei, iacă și castelul de vânătore al M. S. Regelui și un vânat rar din partea locului: răsul — pentru care ne invidiază bătrâna Europă.

C. G. ALEXIANU

Prezentarea rămurelei de brad.

*) Aci vedem urmele din epoca Cruciatelor, pe care le găsim și la spadele cu mânerul în formă de cruce a cavalerilor de pe timpuri, în crucea din fruntea cerbului care a apărut în fața Sf. Hubertus, etc. etc.

Copoi în Basarabia

Sub acest titlu, amicul și colegul meu Murat, publică un articol în numărul precedent al revistei, prin care se ridică în contra măsurii luate de consiliul permanent de vânătoare, de a opri pe trei ani, vânătoarea cu copoi, pe tot teritoriul Basarabiei.

Argumentările tezei sale sunt susținute de fraze patetice și lirice, cum de exemplu poetizarea lătratului copoiului, induioșarea asupra soartei micilor și plăpânzilor epurași și senzația produsă de moliciunea părului vulpei pe vaporosii umeri ai domnișoarelor.

Foarte bine a făcut autorul de a presărat acest articol cu sentimentalism, pentru că atunci când pilula este greu de înghițit o poleiești sau o dai cu sirop ca să mascheze defectele.

D-l Murat începe prin a declara că articolul d-sale se ocupă de vânătoarea din Moldova și Basarabia, sau mai bine zis de regiunea dintre Siret și Nistru, și atunci, în considerațiunile generale pe care le invoacă, spune că „în regiunea noastră nu se vânează epurii cu copoi decât foarte rar și de mai multe ori, în mod incidental”. Pentru Moldova, faptul este perfect exact, însă pentru Basarabia este perfect inexact, și de aceea rău a făcut d-sa de a pus Moldova și Basarabia în același formular, fiindcă în Moldova vânătoarea, în general, se face în modul cel mai corect posibil, pe când în Basarabia, cu părere de rău sunt nevoit să mărturisesc că braconajul este în cea mai dezvoltată fază a existenței sale: vânătorile cu copoi, ogarii și lațurile sunt ridicate la rangul de principiu. De un an lupt cu înverșunare ca să pot obține nu mai mult, decât statistica exactă a copoilor și ogarilor și încă plutesc în haos, cu toate că posed câteva mii de tablouri: unele dela prefecturi și primării și altele dela geandarni, care se bat cap în cap cu altele.

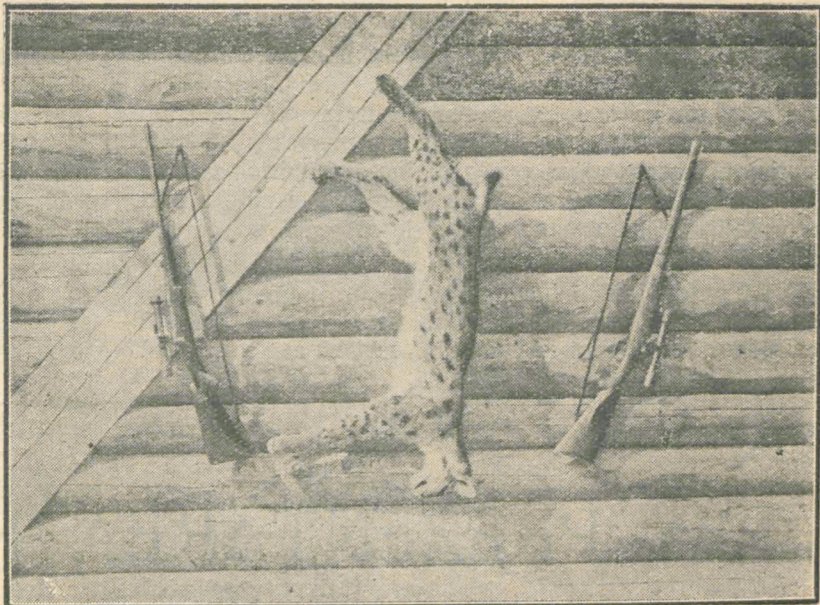
După o serie de considerațiuni invocate, se întrebă cu emfază: dacă lucrurile stau așa, atunci cine a inventat pericolul copoilor în Basarabia. Acum la rândul meu mă întreb, pentru cine pune d-sa această întrebare: pentru d-sa, sau pentru cetitori?

Probabil că nici pentru unul și nici pentru altul, ci pentru estetica articolului pentru că d-sa știe foarte bine că această dispoziție este luată de Onor. Consiliu Permanent de vânătoare, după propunerea mea. Și propunerea mea a fost bazată pe considerațiuni de ordin general și de ordin special pentru Basarabia.

Considerațiunile de ordin general sunt acele cunoscute de toată lumea vânătoarească, printre care cele mai principale sunt că copoi sunt o spaimă permanentă a vânatului, și acolo unde sunt copoi vânatul nu se poate odihni nici odată și este o barbarie să fii vânatul util în perpetuă frică și surescitare dăunătoare dezvoltării și înmulțirii lui. Afară de asta, copoiul când nu vânează cu stăpânul său vânează în cont propriu și atunci devine un dușman al vânatului util, cu mult mai periculos decât vulpea și lupul.

Pentru aceste considerațiuni și legea vânatului privește cu rezervă vânătoarea cu copoi. Dacă această vânătoare este înțeleasă și permisă în regiunile de munte ea nu poate să fie permisă în regiunile de șes, decât cu mare rezervă, și numai acolo unde simțul vânătoarească este mai dezvoltat și unde se respectă cu sfințenie regulile și legea de vânătoare.

În Basarabia, unde avem de luptat cu vechile obiceiuri, cu vechile licențe de a vâna cu ogarii, unde vânătoarea cu copoi era singura cunoscută pentru

Un râs (lynx) împușcat de dimineață.

tot soiul de vânat și în orice loc și timp, acolo unde fie-care proprietar de moșii are 7—8 copoi, fiecare pădurar cel puțin 3, unde aproape nu este vânător fără copoi, acolo unde autoritățile de control sunt rare și rău definite este sau o copilărie sau o fantezie, a propune limitarea vânătorilor cu copoi la lunci, desigur și stufării.

Și dacă pe amicul Murat, 'l preocupă, în așa mare grad ideea schimbării culorii vulpei în taupe sau maron, și garnisirea unduloaselor umere ale tinerelor doamne sau domnișoare, are mijlocul de a și-o satisface, întrebându-l metoda preconizată cu atâta competență de d-l Niedici, inspectorul general de vânătoare al țării noastre: Otrăvirea vulpilor și a lupilor și mai practică și mai eficace și mai potrivită cu natura acestor dușmani ai vânatului. Să nu mi se spună că nu este cavaleresc a otrăvi, că vânătorul împușcă nu otrăvește, pentru că a acestea 'i voui răspunde că criminalii ordinari nu se împușcă, se spânzură sau se decapitează, acolo unde este pedeapsa cu moarte: nu se împușcă decât bravii cari au făcut greșeli. Vulpea și lupul nu merită moartea rezervată numai vânatului util, ci o moarte mai umilitoare, mai distructivă. Impușcarea vulpei și a lupului trebuie să fie accidentală.

Cu conștiința împăcată a unui vânător care 'și face datoria completament desinteresat, conștient de aprobarea tuturor vânătorilor de elită și a organelor oficiale de vânătoare, lupt pentru realizarea idealului vânătoarească, cu toate cioturile și ciotulețele ce întâlnește în cale și câteodată și o oficialitate erantă.

F. CIOROPACIU
Inspector regional de vânătoare.

Urși... Mistreți....

Plecasem cu noaptea în cap spre prihoade, într-o zi de toamnă dintre-acelea care miroase a primăvară. Codrul era așa de liniștit, că s'ar fi auzit și toaca'n cer.

— Să știi, Moș Davide, că azi facem ceva. Când am închis pușca, m'am sângerat la un deget.

— Ce-ai zice dacă ne-ar ieși Moșneagul cel desculț, care a trecut pârăul eri pe la „Podișcă”? E hei! Așa meșneag n'am mai văzut de vre-o 20 de ani pe meleagurile astea! Trebuie să fie năbădăios! Cu amândouă picioarele și tot n'am putut să-i acopăr lăbușoara!

— Te pomenești, Moș Davide, că n'o fi având nici un fir de păr pe el, io fi căzut de bătrânețe.

— Numai la porci, Cucoane, le cade la bătrânețe, adică nu le cade, — da să freacă ei de brazii cu rășină și să bătătorește părul pe chele până face *slin*, că nici glonțul nu-l pătrunde. Acù vr'o 25 de ani o împușcat Cona Dumitrache unu cât un juncan... avea mai bine de 200 de oca. Patru gloanțe intrase în el și nici unul nu'l răsbise în partea cealaltă.

— Eu rămân aici... mă bag sub curmătură la „Pădureț”. D-ta, Moș Davide, dute la „Coada Stâncii” și dacă 'ntâlnești sus pe Vasile cu D-l Nicu, așază-i pe unul în prihodul lui „Văideanu” și pe altul la „Carpânul lui Paisa”. Spune-le să nu mai mște ori să fumeze, cum le e năravul, că strică iar rostu cum l'o stricat rândul trecut.

Intrebă pe Vasile dac'o tăiat urma la pârâu. Dac'o fi eșit... D-ta, să te duci tocmai la „Fuga lui Stanciu” dela „Ruptură” și să ai grijă de jgheab; iar dac'a nu, să te urci o leacă mai sus, la „Fagul cel Mare” unde o mâncat porcu ceapa lui Mihai.

Frumos prihod!... Nici închis, nici deschis, parc'ai croit anume pentru trecătoarea dihâniilor!

Ce trebuie să fi fost, nu mai departe, de cât acura câteva sute de ani prin locurile astea? Ce pustietate! Ce Codri! D'apoi urși, mistreți, cerbi și tot soiul de dihâni!

Acum dacă ai norocul, să împuști un urs într'o viață n'treagă, ești de adâlmaș.

Aaa... se mișcă parcă tufa de coloi... Nu, nu e tufă... e... *Dumnealui!*... Da frumos ești! Vin la Taica. Să trag? Prea departe... la să'l mai las, că tot prin trecătoare vine.

De nu m'ar simți! Ia uităte, cum ține nasu n vânt, parcă-i „Pointer”.

Ce delicat calcă... cât de încetișor apasă frunza cu podul labei ca să nu foșnească. Mare șiret ești!... Ai stat!? Nu cumva te gâdilă nările? Faci jumătate la dreapta? Ai învățat *șmotru!*? Stai tu, că te iau ponciș! Acù... la jumătate... drept în mijlocul spetei stângi de dinainte... puțin spre inimă! (Ori inima, ori capu, ori gātu, ori spata).

Să-ți fie de bine... trosc!

Ce dracu! Nu zici nici „pis”.

Te culci ca la Hotel!

Săracele 450 cu cordită, expansive...

O fi vr'o 30 de metri, — mult nu-i!

Sunt curios să văd unde l'am lovit (mai că mi vine să mă duc la el). Ba mai bine stau pe loc. Dacă-i căzut cumva numai într'un leșin și s'o trezi tocmai când voiu fi lângă el, așa e că mă ia în brațe?!
Pe fratele lui Stănică nu l'o lăsat fără de cap numai dintr'o săritură?!
Mai bine stai tu acolo și eu aici, până o veni Dudaș să te fricționeze.
Ce naiba pârăe așa?... Parcă-i cavaleria ru-sească. Te pomeneștia că vine și frate-său.
A, nu-i! O d'ai mare!
E *Ciută!*... Ce elegantă!
Apropie-te D-nă... așa, încet... frumos... acu:
Hoo!!
Cel puțin 6 metri... frumoasă săritură! M'ăși prinde că ar câștiga tote cursele din lume.

— In ce-ai tras Nicule?

— Ei... în mistreț!...

— Era mare?

— Mare, mic, să fie afurisit... să ducea parcă nu era drumu lui.

— Pușca e de vină Nicule! Ți-am spus s'o schimbi! Tu nu vezi că bate... sus?

— Lasă-mă Nene; am să mă las de vânătoare. N'am noroc. Doar am tras la 10 metri... Stătea *namila* cât căpița de fân și căsca gura la mine.

— Probabil că tu te uitai în gura ei și pușca se uita în vârful copacilor!

— Nu, Cucoane! Domnișoru Nicu o tras bine, da era un porc de cei cu *slin* și-o lunecat glonțu.

— Ia lasă Moș Davide, nu mai râde și D-ta de mine, parcă dacă erai în locul meu, era să faci mare treabă!...

— Mare treabă nu făceam, da o pereche de ochinci tot purtam.

— Ia nu vă mai cârâți!

Tu n ce-ai tras, Vasile?

— Ia într'o boală de „Răs”.

— L'ai achitat?

— Păi s'o mai dus d'o bătae de pușcă, o prins cu gura d'o cioată ș'acolo o nlemnit.

— E mare... frumos?

— Mare, Cucoane, are niște canafi parcă-i pașă turcesc și-o chele cu dungi ca la dihâniile cele dela menajărie. O să'l vedeți, îl aduce 2 băețani în părăngă ca să nu-i strice chelea.

— Ei, Moș Davide, ți-am spus că azi facem ceva?

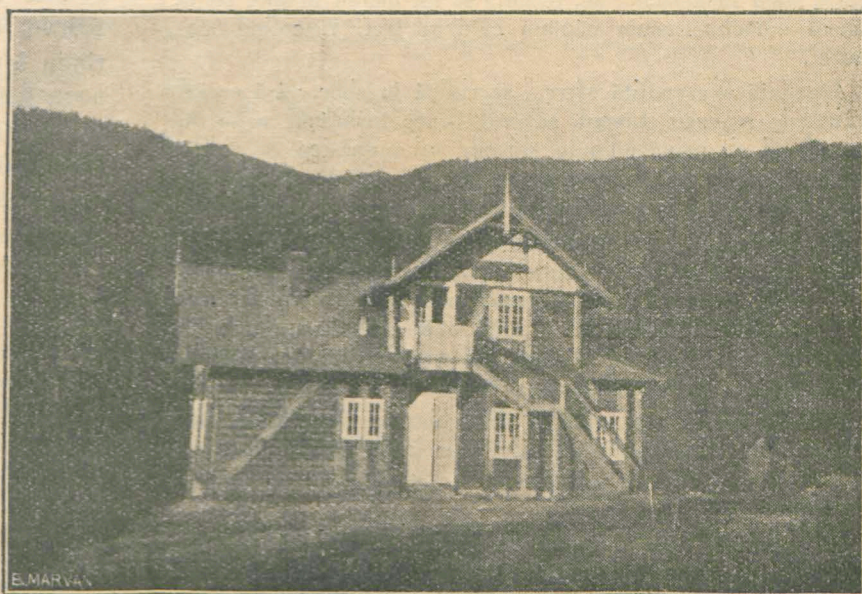
— Făcut, Cucoane, făcut vânat frumos. Așa-i la munte!... Câte-o dată să rup osiile la căruță și altă dată n'ai ce pune nici în teleguță!...

— Ce zici Nicule? Acuma crezi și tu în *sângerare* cum crede poporul vânătoresc?

— Dacăși ști că împușc un urs, eu mi-ași tăia și gātu!...

Săgasta

Abțineți-vă în totdeauna de a trage,
atunci când a comis câinele d-voastră
vre-o greșeală.

Castelul de Vânătoare al M. S. Regelui în Valea Făinei (Maramureș)

Die arme Gefangene!

(Sărmana prizonieră)

— SCHIȚĂ —

Era pela sfârșitul lunei August, ploase toată dimineața, după amiază cerul era acoperit de nori groși, adâncind în întuneric soarele călduros.

Ce mi-am zis?: ploaia de dimineață a scos pe miriște toate prepelițele de prin porumbiște — hai să-i trag o razie prin împrejurimi; — repede pușca, celelalte bagaje și Nero?... hai!

Peste puțin timp, eram pe miriștele îngălbenite de arșițele soarelui, Nero căuta de mama focului. De mult nu avusese el o așa zi bună și răcoroasă, am țesut în lung și lat o foștioagă de miriște și în mai puțin de un ceas, am făcut cinci perechi de prepelițe rotofane.

Mai era mult până să însereze, știam în opropiere o bucată de mohor necosit — o luai spre partea locului printre lanurile de porumbiște și dădui drept la el.

Dar ghinion!..., am găsit pe proprietar, venise de dimineață cu câțiva oameni și se pusese pe cosit, profitau oamenii de o zi răcoroasă, așa cum îi place cosașului.

Dându-mă în vorbă cu cosașii, i-am întrebat dacă le-a sburat ceva prepelițe.

— „O! sboară multe”, mi-au răspuns ei, ia te uită cum stau vânătorii, trag mai bine de cât d-ta cu pușca.

Curios, mi-am aruncat privirea împrejurii și în adevăr, pe fiecare căpiță de fân era câte un erete.

— Îi vezi? acum s'au pus la odihnă, de azi de dimineață vânează mereu, cum sboară câte o prepeliță, haț... și fugi cu ea în ghiare.

Pentru că venisem până aicea, mi-am cerut voe dela proprietar, să dau o roată prin capetele bucății de mohor. Zic, poate mai cupesc vre'o pereche două de prepelițe.

Nu începusem de-a binelea să caut și un erete își și făcu apariția, fâlfâind domol din aripi pe d'asupra lui Nero. Apariția lui însă, mi-a amintit că statutul societății noastre, la finele fiecărui an, ne cere să prezentăm zece perechi de picioare de păsări răpitoare, așa că... jos cu el!

N'apucai bine să-i fac toaleta ghiarilor celui căzut și altul îi luă locul. Am făcut haz de îndrăzneala lui, și l'am lăsat să-și facă mendrele, rotindu-se tot mereu în sbor pe la nasul cânelui; acum căutam câte și trei, răscolind mohorul.

Deodată o prepeliță sfrrr... se ridică în sbor, fără aretul cânelui; n'avusei timpul să trag, căci tovarășul nepoftit, se repezi și, prinzând'o în ghiarile lui puternice, se ridică în sus, căutând a se îndepărta. Un țărâit de desnădejde se auzia sub aripele piratului aerian.

Ne pregetând nici un moment, mă întind și trag un foc, ambii se rostogolesc în aer și cad în marginea cositului, — alerg, — eretele era aproape mort, dar mai ținea încă în ghiarele lui prada care era în viață. Lovitura de pușcă fiind trasă la depărtare, îi salvase viața prepeliței, alicele rărindu-se îl prinse numai pe erete.

Am desprins'o cu îngrijire din ghiarele răpitorului, bucurându-mă că o putusem salva de la o moarte așa de chinătoare și că mai adăugasem la număr încă o pereche de ghiare.

Se înserase, doar o geană de lumină se mai zărea spre Apus, Nero obosit abia se mai ținea pe picioare după mine. Pe o potecă ierbuită, ce ducea de a dreptul printre lanurile îngălbenite, am luat'o spre casă, prepelița am pus'o cu îngrijire în fileul gentei și ajuns acasă, cam în adâncul nopții, am pus'o între geamurile ferestrei.

În fiecare dimineață, grupuri de copii, dela școala învecinată, se opriau în fața ferestrei, sărind de bucurie și privind prin geam prepelița, care scormonea ca o găinușă în nisipul și firele de iarbă, presărate de mine în noua ei locuință; Ba unii din ei mai obraznicuți îmi ziceau: „Dă-mi-o mie, nene, găinușă dela geam!”

Ca să-i mulțumesc pe copilași, la mulți le-am promis'o, dar nu m'am ținut de cuvânt — aveam pentru dânsa'o nesusă dragoste.

Intr'una din zile, un bătrân lucrător neamț, se opri în fața geamului și privind mult, mult de tot la găinușă care tot scormonea, am văzut cum de odată două picături cristaline i s'au scurs din ochi, spărgându-se pe umerii obrazilor. Apoi depărtându-se, am putut auzi în urma lui bolborostind cuvintele: „die arme Gefangene!”...

Ce s'o fi petrecut, în clipa aceea în sufletul bătrânului, nu știu nici azi.

A doua zi dis-de-dimineață, când m'am sculat și mi-am întins privirea spre fereastră, găinușă mea era înghemuită într'un colț... Murise!

G. IACOB DE LA PUTNA.

12 Octombrie 1923, Focșani.

OFICIALE

Deciziune

Noi, Ministru Secretar de stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere avizul Consiliului Permanent de vânătoare din ziua de 1 Noembrie 1923,

DECIDEM:

Art. I. — Se oprește:

1. Vânărea potârnicilor în întreaga țară de la 20 Noembrie 1923 până la 1 Septembrie 1925.

2. Vânărea fasanițelor (găinelor de fasani) pe timp de 2 ani în tot cuprinsul țării, cu începere de la 20 Noembrie 1923.

3. Vânărea cu orice fel de câini la epuri și porci sălbateci pe timp de un an cu începere de la 20 Noembrie 1923, în cuprinsul comunelor: Cerghidul Mare, Sălcud, Copalna de sus, Sub pădure, Somoștelnic, Tirimia Mare, Tirimia Mică, Vaidacuța din județul Târnava Mică.

4. Vânărea epurilor rusești albi pe timp de un an, cu începere dela 1 Noembrie 1923 în plasa Reghiunul de jos din județul Mureș Turda unde au apărut anul acesta.

5. Vânărea oricărui animal sau pasăre pe timp de 2 ani în întreg hotarele comunelor Seciani plasa Vinga, Bucovăț și Buzat din plasa Recaș, Ghizdia și Covestia din plasa Lipova și pe domeniul Dengl din hotarul Comunei Bibis plasa Vinga Județul Timiș, dela 20 Noembrie 1923.

6. Vânărea țapilor pe timp de doi ani în județul Coțmani din Bucovina cu începere de la 20 Noembrie 1923.

7. Vânărea pe timp de 2 ani cu începere de la 20 Noembrie 1923 cu orice fel de câini pe teritoriile comunelor Sâncel, Spini, Glogowăț, Sona, Hususău, Balcociu, Jisveiu, Feisa, Micăsasa, Tătărlău, partea către

Jidociu, Prostea Mare, Prostea Mică, Bazna de la baia către Boian de la comuna Boian, partea fundătura din Comuna Velț partea între Podor și Bazna și Boian, Nadeșul Săsesc și Magherul din județul Târnava Mică.

Art. II. Se aprobă:

1. Vânărea vulpilor cu copoiul și după 1 Decembrie în toată țara dar numai în lunci și stuhării cu aprobarea și pe răspunderea Inspectorului de vânătoare al județului sub sancțiunea de a se opri imediat orice vânătoare cu copoi îndată ce se va constata abuz.

2. Vânărea vulpilor tot anul în întreaga țară dar numai la vizuini cu baseși.

Art. III. — Se aprobă pentru Județul Mureș-Turda și întreaga Bucovină ca cel ce transportă, vinde sau cumpără vânat să prezinte certificat de providență conform art. 35 din legea vânatului.

Art. IV. — Domnul Director al Vânătoarei este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dat în Cabinetul Nostru azi 12 Noembrie 1923.

p. Ministru,

(ss.) **CHIRCULESCU**

Correspondența

Societatea Vânătorilor din Borgoprund. — Am primit suma de lei 50 costul abonamentului pe a. c.

Societatea Vânătorilor „Colnicul” din București, este rugată a ne comunica adevărata adresă pentru expediția revistei, deoarece-ce dela No. 34 din Calea Moșilor, ne este refuzată.

Locot. Alex. M. Tzony, Vladimir Meleghie, S. Coteschi, M. A. Jianu și Nicolae Buta. — Am primit dela fiecare câte 50 lei, costul abonamentului pe a. c.

Oprea Negulescu. — Am primit suma de lei 100 costul abonamentului pe anii 1922 și 1923.

Colonel Sterea Constantin. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 300, cotizația pe doi ani precum și abonamentul la revistă pe 1922, 1923 și 1924.

Dimitrie Androchovici din Solca. — Am primit suma de lei 200 ce reprezintă taxa de înscriere, cotizația și abonamentul pe a. c.

Societatea Vânătorilor din Cehul Sylvaniaei și Liviu Peter din Sălaj. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 250 pentru achitarea taxelor cuvenite Uniunii și abonamentul pe a. c.

Societatea Vânătorilor „Crângul” din Olt. — Am primit suma de lei 55 abonamentul pe a. c.

Coloman Stupariu din Cristur. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 90 ce reprezintă taxa de înscriere și abonamentul pe a. c.

REVISTA VANĂTORILOR este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din țară care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat — de vândut — de schimbat sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătoarească, adresați-vă REVISTEI VANĂTORILOR. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia, cărora vă adresați.

Administrația revistei noastre expediază regulat fiecare număr tuturor abonaților. Dacă unii însă n'o primesc regulat, vina este numai a poștei, căreia trebuie să se adreseze în scris toate reclamațiile.

Au sosit Cartușele Rottweil

Din cauza evenimentelor, care s'au precipitat în Germania tocmai în momentul când au fost comandate cartușele Rottweil „Weidmannsheil!”, previziunile noastre au fost înșelate, atât în ceea ce privește timpul de sosire cât și prețul lor de vânzare, de oare-ce — de unde speram să le putem încă cumpăra pe vechiul lor preț — am fost nevoiți să le plătim cu prețul mondial.

Stocul acesta fiind însă restrâns, a fost chiar de la sosire acoperit de cererile membrilor care s'au înscris pentru mai multe mii de bucăți.

Consiliul de administrație a decis însă în ședința de la 15 Noembrie crt. de a nu satisface aceste cereri mai mari decât după 1 Decembrie crt., aceasta pentru a permite răspândirea și deci cunoașterea acestor cartușe superioare la un număr cât mai mare din membrii „Uniunii”, doritori de a cumpăra măcar câte-va zeci de bucăți din acest prim transport, înainte de a fi epuizat.

Prețul cartușelor Rottweil „Weidmannsheil!”

(fără fum):

Bucata Lei:

Negre încărcate însă fără alice		6—
Negre încărcate complet, normale	(60m/m)	7—
Negre încărcate complet lungi	(70m/m)	7.50
Roșii încărcate complet normale	(60m/m)	7.50
Roșii încărcate complet lungi	(70m/m)	8—

În acest transport avem numai Cal. 12 și 16, fără diferență de preț; numerile de alice sunt: 5 (3 mm.)—3 (3 jumătate mm.)—1 (4 mm.).

Nu se vinde sub 25 de bucăți.

Trecând termenul de 1 Dec. crt. stocul acesta va fi epuizat, de oare-ce vom fi nevoiți a elibera și cantitățile mai mari cerute, neputând ține închis capitalul investit și care de alt-fel de abia se acoperă cu prețurile de mai sus.

„UNIUNEA”

De vânzare 2 cățele basset cu păr lung Langhaar—Teckel) dintr'acelaș cuib, etate 8 luni. Părinții importați direct de la crescătoria de câini din Mainstrand (Germania) și posedă cele mai bune calități de vânătoare. Garantat dresați la mistreți dârji la oricel răpitoare, pe teren și sub teren. Preț 1000 Lei bucata. Nu se cedează decât în mâni bune. Doritorii se vor adresa la Crescătoria de basseti (Langhaar-Teckel) din Reps-Cohalm Nr. 92

La 1 Ianuarie se va da în vânzare de asemenea un cuib de basseti, compus din 5 căței și 1 cățea în etate de 3 luni. Prețul 500 Lei bucata.

Cu începere de la 1 Ianuarie 1924 se va suprima irevocabil abonamentul la toți d-nii membri care nu sunt la curent cu plata.

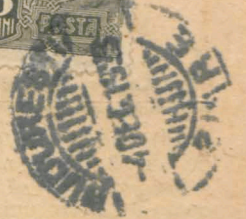
D-sale

D-lui

Paul Spreen Farmacia

Cămpina
Jud. Prahova

PREȚUL 5 LEI NUMARUL

**Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei
dublu 20 Lei**
